

Sunamita (2 Împărați 4)

Omul a stricat întotdeauna tot ceea ce Dumnezeu a încredințat mâinilor sale sau administrației sale. Dar chiar dacă omul a îngrămădit greșeală peste greșeală, Dumnezeu nu a fost derutat de aceasta, sursele Sale de ajutor nu au fost epuizate. El a întâmpinat mereu nebunia și infidelitatea omului cu noi măsuri ale harului Său, iar credința a fost întotdeauna pregătită să le folosească, ba chiar să conteze pe ele uneori și să le aștepte.

Când Israel a făcut vițelul de aur în pustiu și a încălcat astfel chiar prima poruncă a legământului, care tocmai intrase în vigoare, Moise a acționat ca un om care a găsit în Dumnezeu ceva care putea contracara catastrofa teribilă. El a contat pe milă pentru el și pentru poporul vinovat. (Exodul 33).

Când, mai târziu, după ce Iosua a condus poporul în țară, acesta a încălcat în mod repetat legământul și a suferit consecințele, DOMNUL a răspuns trimitând „judecători”, pentru a-i ajuta pe cei asupriți și a-i elibera din mâinile vrăjmașilor lor.

Dacă, în decursul timpului, preoția a devenit stricată și I-Cabod (nu este glorie) a trebuit să fie scris pe fruntea lui Israel, Dumnezeu avea un „profet” pregătit în taina planurilor și surselor Sale de ajutor, iar Samuel a condus poporul ca profet la Eben-Ezer, piatra de ajutor (1 Samuel 4.21; 7.12).

Când împărăția a căzut în cele din urmă într-o ruină completă, când casa și tronul lui David erau în ruine, iar Israel a trebuit să meargă în captivitate, credința încă Îl aștepta pe Dumnezeu, știind că El nu va da greș, chiar dacă toți oamenii au dat greș. Templul putea să fie în ruine, chivotul legământului putea să fi dispărut din Ierusalim împreună cu toate instrumentele sfinte, țara însăși putea să fi căzut în posesia celor necircumciși, iar foștii proprietari puteau să fi căzut în mâinile dușmanilor lor ca sclavi - cu toate acestea, un Daniel, un Neemia, o Estera și alte suflete cu aceeași gândire erau încă capabili să își mențină nazireatul și să caute noi revelații despre ceea ce Dumnezeu era și avea pentru Israel.

Așadar, încă o dată: izvoarele de ajutor ale lui Dumnezeu nu seacă niciodată ca urmare a fărâdelegilor omului, iar credința poate conta pe ele în orice moment.

Așa a fost în zilele de demult și așa este și astăzi. Cu toate acestea, există o diferență între vremurile Vechiului Testament și cele ale Noului Testament, și aceasta este următoarea: credința de astăzi ia și folosește ceea ce Dumnezeu i-a oferit o dată pentru totdeauna, și face aceasta cu deplină satisfacție, în sensul că Duhul lui Dumnezeu îi arată în mod repetat, cu gelozie sfântă, că nu trebuie să caute nimic altceva, deoarece este suficient pentru toate nevoile existente sau nou apărute.

Diferența este, așadar, că în trecut credința trebuia să țină cont de ceea ce încă nu primise efectiv, în timp ce astăzi păstrează și rămâne fidelă în ceea ce a primit deja. Dar, s-ar putea întreba, cum trebuie înțeles aceasta? Răspunsul este simplu: credința îl posedă astăzi pe *Hristos*, sfârșitul sau întruchiparea tuturor măsurilor divine. Mereu suntem îndemnați în epistole să rămânem în ceea ce *am învățat*, să umblăm în Domnul Isus Hristos așa cum *L-am primit*, înrădăcinați și zidiți în El și întăriți în credință, așa cum *am fost învățați*, și să respingem tot ceea ce *nu este* Hristos și Cuvântul Său. Apostolul Pavel nu s-a ferit să facă cunoscut credincioșilor întregul plan al lui Dumnezeu, iar atunci când a trebui să-și ia rămas bun de la ei, el nu i-a încredințat altor instrumente, pe care Dumnezeu le-ar putea trimite, ci numai lui „Dumnezeu și Cuvântul harului Său” (compară cu Coloseni 2.6-8; Faptele apostolilor 20.27,32).

Într-un alt sens, desigur, există lucruri similare în trecut și în prezent, în vremurile Vechiului și Noului Testament. Infidelitatea și greșelile omului și confuzia rezultată pretutindeni în jur au același caracter și astăzi, influențează și modelează circumstanțele într-un mod similar ca atunci, doar că, așa cum am menționat deja, cu diferența că sursa divină de ajutor în Vechiul Testament apărea întotdeauna ca ceva *nou*, în timp ce astăzi rămâne neschimbător de *aceeași*, și anume Hristos și Scripturile, Dumnezeu și Cuvântul harului Său.

Când a fost făcut vițelul de aur, credința, după cum am văzut, a căutat o nouă revelație a numelui lui Dumnezeu și a primit-o: DOMNUL [Iehova] a făcut să treacă toată *bunătatea* Sa înaintea feței lui Moise și a strigat: „DOMNUL, DOMNUL Dumnezeu, binevoitor și milos, încet la mânie și bogat în îndurare și adevăr, păstrând îndurarea pentru mii, iertând nelegiuirea și răzvrătirea și păcatul etc.” (Exodul 34.6,7). Ce diferență în comparație cu Numele revelat prima dată: „Eu, DOMNUL Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu *gelos*, care cercetez nelegiuirea părinților etc.” [Exodul 20.5]! Când apoi poporul țării și-a pierdut locul sub aripile DOMNULUI, credința și-a găsit sprijinul în judecătorii și eliberatorii ridicați de Dumnezeu. Când preoția s-a stricat, el s-a folosit de profeți. Când împărăția căzuse într-o decădere ireparabilă, el a așteptat noi căi ale lui Dumnezeu, adaptate circumstanțelor schimbate, așa cum i-a spus Mardoheu împărătesei Estera: „ajutorul și eliberarea evreilor vor veni din altă parte” (Estera 4.14).

Astăzi, însă, în fața tuturor erorilor și confuziei, sub orice formă ar apărea ele, credința îl are pe Dumnezeu și Cuvântul Său, pe Hristos și Scripturile ca sursă neschimbătoare de ajutor. Ea nu are nevoie de revelații noi și nici nu așteaptă schimbări în căile sau măsurile lui Dumnezeu. Ea poate fi plină de tristețe și de sentimente profunde de smerenie în fața a tot ceea ce se întâmplă în jurul său, dar rămâne liniștită și nu cade în derută. Căci „*sfârșitul* veacurilor a venit” (1 Corinteni 10.11). Prin urmare, în loc să căutăm noi manifestări ale harului lui Dumnezeu, să folosim ceea ce avem. Chiar dacă decăderea și neliniștea cresc în jurul nostru, credința „ține cu tărie, până la sfârșit, începutul încrederii” (Evrei 3.14). Ea este pregătită să întâmpine erori în slujitorii și administratorii lui Dumnezeu, dar pentru că ea a intrat în legătură cu Dumnezeu Însuși, rămâne liniștită și optimistă.

Istoria femeii sunamite ilustrează aceste căi ale credinței într-un mod extrem de frumos. Și ea a trăit într-o perioadă de decădere și de cea mai mare dezordine, dar nu găsim în ea nicio consternare. Pregătită pentru greșeli din partea omului, stând în legătură cu Dumnezeu și cu sursele Lui de ajutor și odihnindu-se în ele, ochiul credinței ei a rămas limpede și inima ei liniștită.

Să analizăm pe scurt acțiunile ei iubitoare. Încă de la început, ea îl înțelege și îl judecă corect pe Elisei. Fără ca cineva să i-l fi prezentat pe profet, ea îl recunoaște ca pe un „om al lui Dumnezeu” și, ca atare, îl primește și îl obligă să mănânce la ea. Ea consideră că gândurile lui Dumnezeu cu privire la poporul Său sunt neschimbate și că El poate lucra prin oricine dorește, chiar dacă împărăția celor zece seminții se află într-o stare atât de tristă. Ea dovedește aceasta în întregul său comportament față de Elisei. Ea nu numai că îi cunoaște *persoana*, dar și *caracterul*. Ea îl numește soțului ei un „om *sfânt* al lui Dumnezeu” și are încrederea că are calitățile spirituale și gustul unui astfel de om. Așa că își face aranjamentele. O cameră mică, zidită sus, și, ca mobilier cel mai necesar, un pat, o masă, un scaun și un sfeșnic - asta este suficient. Ea nu se gândește să se afișeze în fața oaspetelui ei ca fiind „femeia bogată”, ci îl tratează conform caracterului său. Aceasta este ceea ce noi numim pe bună dreptate *părtășie*. Instinctele spirituale ale acestei femei erau la fel de frumoase precum credința ei era neprefăcută și cu judecată.

Aș vrea să numesc întreaga scenă ca fiind cerească; adică: camera și tot ceea ce conținea vorbeau despre caracterul de străin ceresc în mijlocul stricăciunii morale și al apostaziei în creștere. Împrejurările din țara lui Israel cu greu ar fi putut fi mai rele decât erau. Familia lui Ahab, din casa lui Omri, stătea pe tronul împărătesc; în întreaga împărăție, ochiul luminat nu descoperea *nimic* care ar fi corespuns gândurilor lui Dumnezeu, care ar fi fost demn de El. În astfel de vremuri, „lucrurile mici” sunt suficiente pentru poporul lui Dumnezeu, într-adevăr, numai ele sunt suficiente. În zilele lui Solomon este altfel. În timp ce aici sunt suficiente un pat, o masă, un scaun și un sfeșnic, în vremea lui Solomon auzim despre o casă pe care împăratul a construit-o, despre mâncarea de la masa sa, despre servitori și locurile lor, despre servitori și ținuta lor, despre paharnici etc. etc. [1 Împărați 10.4,5]; totul mărturisea bogăția și măreția pământească.

Diferența era mare, dar femeia înțeleaptă din Sunem a avut o înțelegere pentru martor și a mărturiei lui Dumnezeu din acele zile rele. Ea nu a disprețuit „ziua lucrurilor mici”, ci a știut că, deși temeliile au fost sfărâmate, Dumnezeu a rămas în palatul Său sfânt (Psalmul 11.3,4). Instrumentul lui Dumnezeu pentru acea vreme era, desigur, doar un om singuratic, un fel de Iona în Ninive, care nu a fost prezentat de nimeni, nu a fost autentificat de nimeni; dar ea l-a înțeles pe acest om și, odată ce a ajuns să-l cunoască, nu l-a mai părăsit. Soțul ei putea să vorbească despre lunile noi și sabbate, Elisei însuși despre slujitorul și toiagul său, dar pentru ea *instrumentul* lui Dumnezeu era totul. El era începutul încrederii ei și ea voia să se agațe de el cu fermitate până la sfârșit.

Aceasta era credință, simplă și neprefăcută, o credință care se agața de Dumnezeu și de sursele Sale de ajutor; care, așa cum s-a spus în repetate rânduri, putea foarte bine să caute noi surse de ajutor atunci când apăreau nevoi noi, dar se agața cu credință de ceea ce i se dăduse, atâta timp cât o nouă stricăciune nu făcea necesară intervenția lui Dumnezeu din nou în har. Iar acest dar pentru acele vremuri a fost Elisei.

Să învățăm de la femeia simplă să ne agățăm cu credință, așa cum a făcut ea, de lucrul infinit mai mare care ne este dat și care nu se poate schimba niciodată, nu poate fi luat niciodată de la noi, de *Dumnezeu și de Cuvântul harului Său!*

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Die Sunamitin*“